

Libris.RO

Respect pentru oameni și țară

JOHANNA
DANNINGER

Secret Elements

ÎN ADÂNCUL MĂRII

 EDITURA
NICART

CAPITOLUL 1

Cerul era înspicat cu norișori pufoși care alergau ca o turmă de miei pe fundalul de un albastru pal și parcă te îmbiau să te cuibărești în ei. Frunzișul tânăr al copacilor se legăna în adierea blândă a primăverii, întinzându-se spre lumina soarelui. Pretutindeni domneau armonia și seninătatea.

Iar eu ședeam pe un scaun din lemn, incredibil de incomod și care scârțâia îngrozitor, admirând peisajul idilic printr-o fereastră acoperită de amprente unsuroase. Îmi plimbam fără încetare mâinile pe marginea mesei din fața mea, cu lacul ei desprins la colțuri; o porțiune arăta de parcă aș fi mușcat în lemn de frustrare – ceea ce nici nu era atât de departe de adevăr.

– Jessica, ai putea, te rog, să rezumi în câteva cuvinte principiile teoriei evoluției formulate de Georges Cuvier?

„Super, oare ce-o mai fi vrând?” m-am gândit enervată.

Am ridicat privirile cu o încetineală studiată.

- Da, cred că aș putea.

Tipul era nou în școală și de câteva zile îi ținea locul profesorului de biologie care își rupsesse un picior la schi.

Era o adevărată problemă. Profesorii suplinitori lipsiți de experiență aveau nevoie de ceva timp până ce se lămureau că toată lumea putea avea un trai tihnit dacă mă lăsa pur și simplu în pace. În afară de asta, era preferabil să nu fiu abordată cu numele meu real. Îl uram.

- Deci? Ești amabilă să ne lămurești? a întrebat suplinitorul după o scurtă pauză.

Îmi stătea pe limbă să răspund obraznic ceva de genul „stai calm”, dar am oftat doar plictisită.

- Cuvier a fost un susținător al catastrofismului, am explicat. Conform acestei teorii, de-a lungul istoriei, viața pe Pământ a fost distrusă de mai multe ori de catastrofe de mare anvergură, iar în fazele care le-au urmat a luat naștere o viață nouă. Cuvier credea că Dumnezeu a recreat lumea după fiecare catastrofă, dar opera lui nu susține această idee.

Preț de un moment, profesorul a căutat o greșală în rezumatul meu. Era vizibil surprins că nu a găsit niciuna și și-a ascuns dezamăgirea sub masca unui zâmbet stupid.

- Să lăsăm teza creației divine în grija colegilor mei teologi care mai au și ei nevoie de ceva ce să vă predea.

Lingăii și tocilarii au cotcodăcit aprobator, cum făceau de fiecare dată când li se părea că un profesor glumise. Niște prăpădiți.

- Hei, Blacky, a șoptit Gustav din spatele meu, am și eu o teorie - anume că tu te tragi dintr-un corb.

M-am lăsat pe spate cu tot cu scaunul meu scârțâitor și i-am răspuns în șoaptă:

- Dacă pe mine m-ar chema Gustav, aș prefera să nu emit teorii despre păsăret.

A tăcut. Probabil că avea să-i ia ceva timp până să priceapă aluzia la celebrul personaj Gustav din benzile desenate. Satisfăcută, m-am lăsat cu tot cu scaun la loc.

Degetele parcă s-au întors singure pe tăblia mesei unde au început să zgârme lacul. Oja neagră de pe unghiile mele alcătua un contrast țipător cu albul pe care mă străduiam să-l înlătur.

De fapt, îmi plăceau culorile. Îmi plăcea chiar și verdele-vomă cu care un țicnit vopsise ușile din interiorul școlii. Cu toate astea, începusem deja de niște ani buni să mă îmbrac doar în țeale de culoare închisă. Preferabil negre. Părul roșu mi-l ascundeam într-o căciulă tot neagră. Dacă nu stai chiar în fața casei Hundertwasser, care e atât de colorată, purtând acest tip de îmbrăcăminte ai un mare avantaj - nu ieși în evidență. Iar eu învățasem că asta îmi ușura mult viața.

OK, să zicem că treaba cu neieșitul în evidență nu funcționa chiar de fiecare dată în cazul meu. În clasa a noua l-am înfundat pe colegul meu Steffen Grübers cu capul în lada de gunoi. N-a contat că era cu un an mai mare și cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Îmi smulsese căciula de pe cap, iar la faza asta nu mai știam de glumă.

Partea bună a fost că, din acel moment, toată școala a priceput că era mai bine să nu se pună cu mine. Toată lumea o știa pe fata cu părul roșu ca focul, îmbrăcată în negru, și o bârfea din greu – asta fiind partea proastă a lucrurilor. Însă bârfa nu mă deranja. Faptul că ajunseseam să fiu considerată o marginală cu probleme de socializare avea o serie întreagă de avantaje. Toată lumea mă ocolea și se limita, precum Gustav Gans, la comentarii cretine.

În general mă lăsau în pace și învățasem să ignor privirile curioase care mă urmăreau prin toată școala. Toți așteptau, morți de curiozitate, să asiste la un alt moment de nebunie totală din partea mea, însă nimeni nu avea curajul să mă provoace. Nici eu nu aveam chef să le mai ofer vreun show amatorilor inșafțiabili de senzații tari. Pur și simplu nu-mi puteam permite o altă greșeală. Mai ales după ultimul incident de la ora de sport, cu o minge de volei și buza de jos însângerată a Veronikăi Glas, în urma căruia mă pricopsisem

cu o convocare la director care îmi spusese niște chestii foarte clare:

- Dacă va trebui să te mai convoc o singură dată la mine în birou, ai zburat din școală!

Am fost șocată. Totul ar fi fost pierdut dacă m-ar fi exmatriculat. Eram în clasa a douăsprezecea, bacalaureatul era la doi pași și reprezenta permisul meu pentru viitor. Pentru o viață în care doar eu singură aveam dreptul să decid ce voiam să fac.

Eram orfană și timp de șaptesprezece ani am fost nevoită să mă supun deciziilor serviciilor sociale și unor educatori oarecare. În acea toamnă urma să împlinesc optsprezece ani, primul pas spre independență. Până la absolvirea școlii mai puteam beneficia de grija statului în orfelinat. Mulțumesc mult.

Dar să nu fiu nedreaptă. Oferta conducerii orfelinatului de a mai rămâne acolo până la bacalaureat îmi convenea. Puteam economisi niște bani și mă puteam concentra într-un totu asupra pregătirii pentru examene.

M-am uitat din nou pe fereastră, contemplând norișorii pufoși care se rostogoleau la orizont.

Încă puțin și aveam să fiu la fel de liberă ca ei.

Viața mea cotidiană nu era deloc spectaculoasă. Ca de obicei, de la școală mă întorceam cuminte

la orfelinat, luam prânzul cleios care din motive misterioase avea mereu gust de morcovi și apoi mă apucam de teme în sala unde, chipurile, eram supravegheați în timp ce învățam.

În realitate se întâmpla foarte rar să ne supravegheze cineva. În sală domnea o dezordine cumplită creată de o grămadă pestriță de adolescenți total dezinteresați de teme. Cu excepția unei minorități, care mă includea și pe mine, obligată să se descurce cumva în acest haos. Într-un colț ședea o pedagogă care considera că-și făcea treaba dacă nu se lăsa cu bătaii și răniți.

Poate că ar trebui să precizez că locuiam într-un orfelinat pentru „copii dificili”. Aici erau adăpostiți copii pe care nu-i voia nimeni, dar care nu comiseseră delictе suficient de grave pentru a ajunge la centrele de corecție. Apoi mai erau copii din medii sociale defavorizate, pentru care aici era mai bine decât acasă, la părinții lor drogați, dar care nu realizau acest lucru. Plus cei cu probleme psihice care reușeau, din diverse motive, să scape de internarea într-o clinică specială.

Eu însămi eram probabil un amestec din toate astea și nu știu dacă părinții mei erau drogați, pentru că nimeni nu-i cunoștea. Eram un așa-numit copil abandonat.

Pe vremuri trăisem cu ideea romantică a unui coș de răchită în care plutisem în josul unui râu,

așezată în el de o mamă care voia să mă pună la adăpost de o mare nenorocire și care plângea cu lacrimi amare în timp ce eu pluteam spre necunoscut.

Adevărul sec este că am fost abandonată imediat după ce m-am născut, pentru că mama nu mă voia. Motivele nici nu mai contează.

Încetasem demult să mai pun întrebări, oricum nimeni nu-mi putea da vreun răspuns și, între timp, știam sigur că nici nu voiam să mai aflu. E mai bine să nu ai familie decât să ai una cum erau cele ale colocatarilor mei.

Un avion de hârtie m-a lovit în cap. Fără să ridic privirile din cartea de matematică, l-am mototolit cu o mână și l-am aruncat pe jos. Lângă mine au izbucnit râsete, însoțite de „sorry, Jay!”. Am acceptat scuzele ridicând scurt degetul mijlociu, apoi m-am concentrat din nou asupra manualului.

La orfelinat nu mă ocoleau ca la școală. Copiii de aici nu erau niște răsfățați de bani gata care-și rezolvau conflictele pârându-i pe alții la profesori. Își duceau luptele singuri, verbal sau fizic. Iar colocatarii mei nu se temeau de mine, ci mă respectau. Cu toate că la orfelinat eram considerată o ciudată pentru că evitam pe cât posibil compania celorlalți, eram acceptată ca o egală de toți și se știa că rareori pierdeam o confruntare.

De abia ce-mi făcusem temele și îmi împachetasem lucrurile în rucsacul uzat, că l-am văzut cu coada ochiului pe Dennis care se apropia agale de mine. Am oftat încet.

Nu el!

Dennis era cu un an mai mic decât mine și trăia cu iluzia că era un fel de Justin Bieber al orfelinatului. Majoritatea fetelor îl adulau și se milogeau de el să le pună pe așa-zisa lui „bitch list”. Lista exista într-adevăr și, de parcă n-ar fi suficient de aiurea, acest pseudo-gangster în miniatură își băgase-n cap să-mi ofere locul de onoare pe ea. Ar fi trebuit să priceapă, cel târziu după ce se alesese cu un ochi învinețit, cam ce credeam eu despre chestia asta, dar deși de abia se vindecase, părea că tot nu înțelesese mesajul.

Eram pe punctul de a mă ridica de la locul meu când Dennis mi-a barat calea.

- Hei, tu! m-a salutat cu tonul lui obișnuit, cântat, care probabil se voia erotic. Eh? Ai terminat de tocit?

- Uau! am exclamat uluită. Te-ai prins de unul singur? Sunt profund impresionată.

Dar Dennis e imun la sarcasm.

- Ce faci azi? a întrebat.

- Nimic ce ar putea avea vreo legătură cu tine.

- Mmm... Și-a trecut mâna prin tunsoarea blondă tip castron. N-ai chef să ieși cu mine în oraș? Știu o cafenea tare care...

- Dispari! l-am întrerupt cu pumnul strâns demonstrativ. Sau vrei să-ți mai explic o dată cum stă treaba?

- Haide, Jay! Am pornit cu stângul. Hai să o luăm de la capăt!

„Incredibil!”

M-am ridicat cât eram de înaltă, astfel încât mă uitam de sus în jos la piticul miorlăit. Cu ochii mijiți i-am fixat fața de ratat.

- Dacă te mai apropii vreodată de mine, îți garantez că o să ți se învinețească și altceva, nu doar ochiul. Crede-mă! Mi-am luat rucsacul în spate. Acum cară-te până nu vomit pe tine din greșeală.

Instinctul de conservare l-a făcut să se dea din calea mea. Celelalte instincte prezente în creierul lui atrofiat l-au făcut să rânjească prostește.

- Crede-mă, scumpo, că pierzi ceva fenomenal.

„Tipul e dus cu pluta!”

Nu era înțelept să pornești o încăierare sub ochii pedagogului. La urma urmei, ei erau responsabili să nu se întâmple nimic, așa că preferam să mă stăpânesc și să-mi păstrez puterile pentru situații asemănătoare de pe coridoarele nesupravegheate ale clădirii.

În loc să-i trag lui Dennis un picior în boașe, m-am întors către una dintre fostele lui care, din păcate, aflase doar târziu de „bitch list”.

- Kathrin, tu ce părere ai? E chiar atât de fenomenală chestia aia pe care o cară Dennis după el?

- Cum să nu! Aproape că mi-au dat lacrimile la cât de mică era!

Perfect. Niciodată să nu subestimezi răutatea unei inimi zdrobite.

Toți cei de față au început să behăie de râs, în timp ce Dennis s-a înroșit la față. Am trecut pe lângă el cu un rânjel răutăcios, în timp ce urletele scandalului care a urmat răsunau prin tot coridorul.

CAPITOLUL 2

Era sâmbătă, o sâmbătă minunată pe deasupra. Aprilie e, după cum se știe, o lună foarte capricioasă, iar în ziua aia părea că voia să-și arate partea cea mai frumoasă.

Mă bucuram teribil că reușisem să scap din sălile înăbușitoare ale orfelinatului. Conștientă de obligațiile pe care le aveam, anunșasem supraveghetorii înainte de masă că voiam să ies și promiseseam să mă întorc până la cină. Am trecut scurt pe la biblioteca municipală, apoi m-am dus la Grădina Botanică. Acest parc foarte întins fusese dintotdeauna refugiul meu preferat.

Îmi petrecusem aproape toată viața în oraș și detestam jungla de beton infestată de gaze de eșapament. Zgomotul era mereu asurzitor, oamenii erau întotdeauna grăbiți și la fiecare colț de stradă putea a pișat.

În mijlocul grădinii aveam sentimentul că puteam respira în voie. Zgomotul traficului se auzea în continuare, dar foșnetul copacilor înalți